

OCOALELE SILVICE EXPERIMENTALE - O NECESITATE PENTRU CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ ROMÂNEASCĂ

MARIAN IANCULESCU

Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice, București, Romania

Abstract

EXPERIMENTAL FOREST UNITS - IMPORTANT PEREQUISITS FOR ROMANIAN RESEARCH IN FORESTRY

The present document tackles the historical aspects of the Experimental Forest Units (OSE) in Europa and in Romania. At the same time it is presented the evolution of the forestry research in Romania, particularly the acceptance of the experimental forest units as part of reasearch strategy carried out by Forestry Research and Management Institute (ICAS).

In 1942, for the first time, the Forest Research Institute at that time established three experimental forest units (Mihaesti, Sinaia and Tiganesti - Ilfov County).

Subsequently, as sustainable management of forests developed, ICAS increased the number of OSE. This was made possible as effect of Law nr. 2 / 1976 regarding National Program for preservation and development of the national forests. This Law enforced in 1976 was supported latter by Law nr. 633 / 2003, this latter one being a new regulation for ICAS.

The document also refers to some current difficulties that ICAS is going through since 2004, due to a decision, of Administration Board of National Forest Administration requesting the withdrawal of four OSE from ICAS jurisdiction, withdrawal that conflicts the current regulations.

Keywords: forestry research, forestry experiments, experimental forest units.

Rezumat

Lucrarea abordează istoricul experimentației silvice, cu prezentarea pe scurt a primelor propuneri și încercări, cu și despre această iportantă problemă, atât în Europa, cât și în țara noastră. Se prezintă totodată începuturile și evoluția până în prezent a instituționalizării cercetării silvice forestiere din România, și legat de aceasta, dotarea în timp a Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice, cu baze materiale, concretizate, în principal, în ocoale silvice experimentale. Astfel, prima dotare a Institutului de Cercetări Forestiere al României cu trei Ocoale Silvice Experimentale (Mihăești, Sinaia și Țigănești - Ilfov) s-a realizat încă din anul 1942.

Ulterior, ca urmare a creșterii responsabilităților legate de gestionarea durabilă a fondului forestier național, Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice i s-au mai alocat alte ocoale silvice experimentale, arondate pe lângă unele stațiuni de cercetare silvică din principalele zone fito-geografice ale țării, potrivit Legii nr. 2/1976 referitoare la Programul Național de Conservare și Dezvoltare a Fondului Forestier Național, concretizate și reconfirmate prin Legea nr. 633/2003, care poate fi considerată ca o nouă lege a Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice (ICAS). În continuare sunt prezentate unele dificultăți cu care se confruntă ICAS începând cu anul 2004, cauzate de unele decizii ale Consiliului de Administrație al Regiei Naționale a Pădurilor de luare din administrarea institutului a patru ocoale silvice experimentale și a altor baze materiale, cu încălcarea legilor în vigoare.

Cuvinte cheie: cercetarea forestieră, experimentație silvică, ocoale silvice experimentale.

1. SCURT ISTORIC AL EXPERIMENTAȚIEI FORESTIERE

În decursul istoriei omenirii o dată cu reducerea suprafețelor împădurite, s-a simțit necesitatea de a se lua treptat măsuri pentru protejarea pădurilor, printr-o exploatare mai sistematică. De aici s-a născut necesitatea existenței unei științe silvice. Faimoasa ordonanță reglementară dată de Colbert în anul 1669 constituie una din probele indubitabile referitoare la importanța care se acordă pădurilor, încă din acea perioadă, în Franța. Abordarea științei silvice s-a făcut inițial prin cele două mijloace cunoscute: observația fenomenelor sau mai bine zis contemplarea faptelor, care s-a născut o dată cu omul (după Claude Bernard, citat de V. Cârnu - Munteanu, 1887) și experimentația forestieră, propusă pentru prima dată în anul 1824 de Hundeshagen, un distins forestier german.

Până în anul 1845 s-au făcut încercări izolate pentru abordarea experimentației forestiere, ca metodă de cercetare, când D. Heyer, un alt distins forestier german, a pus această importantă problemă într-un congres al silvicultorilor. Totuși, problema de a rupe odată cu rutina în silvicultură și de a face experiențe cât mai numeroase, s-a pus la congresul silvicultorilor germani ținut la Viena în 1868. S-a constituit aici un comitet, care să definească conceptul de experimentație forestieră compus din cei mai distinși forestieri, cum au fost Gustav Heyer, Baur, Ebermayer, Judeich și Oser, a căror voce autorizată să fie ascultată de guvernele diferitelor state germane. În acest fel au fost puse bazele adevăratei experimentațiuni forestiere.

2. EXPERIMENTAȚIA FORESTIERĂ ÎN ȚARA NOASTRĂ ÎNAINTE DE INTITUȚIONALIZAREA CERCETĂRII SILVICE.

Adevăratul părinte al experimentației forestiere în țara noastră poate fi considerat Ion Ionescu de la Brad. Împreună cu P.S. Aurelian, Director al Școlii de Agricultură de la Pantelimon pe acea vreme, a realizat primul Proiect de cultură pentru

exploatarea moșiei Pantelimon și aprobat în ianuarie 1865 de Mihail Kogalniceanu, Ministru de Interne, Agricultură și Lucrări Publice, cu trei ani mai devreme decât proiectul lui Gustav Heyer, de la Regensburg din Germania. Acest proiect prevedea organizarea unor ferme agricole, în care era inclusă și „pădurăria”, căreia i-au fost alocate 2000 de pogoane de pădure pentru experimente. Ion Ionescu de la Brad afirma atunci că „foloasele acestor experimente sunt prea însemnate pentru țară și chiar pentru stat, care posedă o mare avuție în păduri”.

Ideea efectuării de cercetări proprii, care să fundamenteze o silvicultură specifică condițiilor din țara noastră este prezentată cu multă competență de V. Cârnu Munteanu, la conferința „Rolul experimentațiunii în silvicultură” (1887), preluată de A. M. Iliescu (1888) în propunerea de înființare de „stațiuni de experimentație forestieră”, susținută în continuare de N.G. Popovici (1901), de D.R. Russescu (1906), P. Antonescu (1907) și alții. V. Cârnu Munteanu (1887) în conferința „Rolul Experimentațiunii în silvicultură”, ținută în fața societății Progresul Silvic insista pe dificultățile majore ale experimentațiunii din agricultură față de cea din silvicultură. În agricultură obiectul experimentațiunii îl constituie, în cea mai mare parte, plantele anuale, motiv pentru care experiențele se pot face pe suprafețe relativ mici, iar rezultatele se pot vedea într-o perioadă scurtă de ani. În silvicultură se lucrează cu plante care au alte ritmuri ale vieții, de re-gulă de peste un secol, de aceea experimentația în silvicultură este mult mai complicată. Pe lângă faptul că aceste experimentări cer cheltuieli considerabile, ele reclamă și perioadă lungă de timp, „trebuie mijloace puternice, care nu pot fi create nici de particulari, nici chiar de asociațiuni; că în fine în acest ordin de idei, o organizațiune solidă, cu unitate de direcțiune și cu aspect de urmare este indispensabilă succesului antreprizei. După câțva timp a ajuns să se înțeleagă acest adevăr fundamental și să se recunoască că guvernele singure sunt în stare a face experimentațiunea forestieră, de-oarece ele singure dispun de arme destul de mari; ele singure se bucură de o existență indefinită și dispun de personal hierarhizat, a cărui activitate se întinde pe un teritoriu destul de vast. Din acest moment înființarea stațiunilor de experimentațiune nu putea întârzia”. (Reuss și Bartet, citați de V. Cârnu Munteanu, 1887).

În anul 1930, odată cu înființarea Casei Autonome a Pădurilor Statului (C.A.P.S.) - corespondentul de azi al Regiei Naționale a Pădurilor, Marin Drăcea, Directorul general al CAPS, organizează în cadrul acestuia un birou de studii, unul de publicații și trei laboratoare.

În anul 1932 se face un pas înainte în organizarea cercetării științifice în economia forestieră, prin înființarea, tot în cadrul CAPS-ului a unui „oficiu de studii” sub coordonarea profesorului Vintilă Stinghe.

3. EXPERIMENTAȚIA FORESTIERĂ ÎN ȚARA NOASTRĂ DUPĂ INSTITUȚIONALIZAREA CERCETĂRII SILVICE

În data de 16 mai 1933 se înființează Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră (I.C.E.F.), prin Jurnalul Consiliului de Miniștrii nr. 561, publicat în Mon. Of.

nr. 113 din 22 mai 1933. Acest fapt reprezintă primul act de naștere al I.C.E.F. În acest act normativ se prevedea că Institutul va funcționa sub o conducere proprie, sub controlul direct al Ministerului Agriculturii și Domeniilor, subvenționat fiind din fondurile prevăzute în bugetul C.A.P.S. Prin Decizia Ministerială nr. 150899 din 22 august 1936, publicată în Mon. Of. Nr. 194 se fixează structura cadrelor și modul de funcționare al institutului.

În continuare, prin Legea de organizare a Ministerului Agriculturii și Domeniilor, publicată în Mon. Of. 255 din 2 nov. 1936, se recunoaște existența I.C.E.F.-ului și funcționarea lui (art. 116 - 117). Se repetă această confirmare prin Legea de organizare și funcționare a Ministerului Agriculturii și Domeniilor publicată în Mon. Of. Nr. 182 din 6 aprilie 1939, în care se prevede la art. 6 că institutele menționate funcționează pe baza legii de față, a dispozițiilor din legile de organizare, a deciziilor și reglementărilor de funcționare.

Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră avea prevăzute, în exterior:

- a) Stațiuni regionale de experimentație distribuite pe cuprinsul țării în regiuni diferite de climă și sol, care urmau să se înființeze după nevoi, prin decizie ministerială;
- b) Ocoalele silvice experimentale
- c) Centre de experimentație forestieră

4. ÎNZESTRAREA INSTITUTULUI DE CERCETĂRI ȘI EXPERIMENTAȚIE FORESTIERE (ICEF) CU BAZE MATERIALE

Pentru înzestrarea ICEF cu baze materiale au fost emise mai multe acte normative, prin care Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră a fost dotat cu suprafețe mari de pădure și alte terenuri destinate efectuării cercetărilor și experimentărilor. De asemenea, așa după cum se va vedea mai departe, Institutul a fost dotat cu o serie de ocoale silvice experimentale, situate în principalele zone forestiere ale țării (munte, dealuri și coline, câmpie), care pe parcurs au suferit o serie de metamorfoze, unele din ele chiar cu încălcarea flagrantă a legilor în vigoare. Așadar, au urmat o serie de decizii ministeriale și jurnale ale Consiliilor de ministrii, în legătură mai ales cu înzestrarea I.C.E.F.-ului și completarea organizării astfel:

- Decizia ministerială Nr. 845 din 4 august 1938 pentru înființarea stațiunii de cercetare și experimentație forestieră „Dobrogea” și înzestrată cu pădurea Comarova din Ocolul Silvic Murfatlar, în suprafață de circa 808 ha, prin Decizia ministerială nr. 1438 din 1942, publicată în Mon. Of. nr. 226 din 28 septembrie 1942;

- Jurnalul Cons. de min. nr. 87 din 15 aprilie 1939 pentru înființarea Câmpului de Experiență Băneasa. În prealabil, prin Jurnalul Consiliului de Ministrii din 12 aprilie 1935 s-a aprobat, cumpărarea de către Institut, a unui teren de circa 15 ha de la mai mulți locuitori din comuna suburbană Băneasa, în vederea construirii pavilioanelor și laboratoarelor necesare I.C.E.F.-ului. În anii 1939 și 1940 s-au putut cumpăra majoritatea loturilor, în suprafața de 12,47 ha, pentru care s-a plătit suma de 11.374.000 lei.

Restul, pâna la 15 ha nu s-au mai putut cumpăra din cauza războiului. Interesant este pentru I.C.A.S. recuperarea acestei suprafețe potrivit legilor fondului funciar;

- Journ. Cons. de min. nr. 736 din 14 iulie 1942 pentru înființarea unei stațiuni de experimentație în Bărăgan, prin trecerea în folosința I.C.E.F.-ului a cca. 1200 ha din moșia statului Jegalia;

- Decizia ministerială nr. 1438 din 18 sept. 1942, publicată în Mon. Of. nr. 226 din 28 sept. 1942 privitoare la înzestrarea I.C.E.F.-ului cu 3 ocoale silvice experimentale:

Ocolul Silvic Sinaia, cu pădurile statului din bazinul râului Prahova, pentru cer-cetări în păduri de munte;

Ocolul Silvic Carol I Mihăești - Muscel, cu pădurile din Bazinul Râul - Târgului, pentru cercetări în păduri de coline;

Ocolul Silvic Huffel - Țigănești - Ilfov, în întregime, pentru cercetări în păduri de câmpie. În felul acesta s-a realizat năzuința Institutului în dotarea cu ocoalele silvice experimentale, care sunt considerate „laboratoarele firești de cercetări și aplicațiuni practice în vederea unei cât mai raționale gospodării, pe care administrația noastră silvică, cât și întreaga noastră economie națională o așteapta de la luminile cercetărilor forestiere” (Marin Drăcea, în ICEF, 1941).

Ocoalele silvice experimentale cât și pădurea Comarova au trecut pe 1 octombrie 1942, împreună cu tot inventarul și personalul de la acea dată în administrația Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră (I.C.E.F.).

Până în anul 1947 Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră a funcționat pe baza legilor de organizare a Ministerului Agriculturii și Domeniilor și conform deciziilor ministeriale de înființare și organizare. Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră n-a avut, până în 1947, o lege proprie, organică, de funcționare.

În anul 1947 este promulgată Legea nr. 173 pentru reorganizarea Institutului de Cercetări Forestiere, republicată în Mon. Of. nr. 129 din 9 iunie 1947, iar textul a fost tipărit în broșura nr. 74, seria II din colecția **publicațiilor I.C.E.F.**

Apariția acestei legi este o recunoaștere oficială a străduințelor îndelungate depuse de corpul silvic pentru binele pădurilor țării, științei forestiere românești și economiei naționale. Legea fixează în coordonatele ei firești cercetarea silviăa românească din cadrul Institutului de Cercetări și Experimentări Forestiere, asigurând dezvoltarea acestuia în viitor și în același timp patrimoniul existent, (deci inclusiv bazele experimentale și ocoalele silvice experimentale), fiind socotit inalienabil.

După anul 1948, pâna în 1976, Institutul suferă unele metamorfoze, fie prin contopirea lui cu activitățile de amenajare a pădurilor și proiectarea de investiții, fie cu activitatea de mecanizare a lucrărilor silvice, fie la revenirea acestuia la gruparea cercetărilor forestiere cu profil de cercetare complex - I.N.C.E.F.

Legea nr. 2 din anul 1976 de aprobare a Programului de măsuri pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976 - 2010 prevede că cercetarea științifică și amenajarea pădurilor să se organizeze integrat pe 6 mari zone forestiere și anume: Moldova, Câmpia Dunării - Dobrogea, Carpații - Subcarpații Sudici, Banat - Mureșul Inferior, Transilvania de nord - vest și Transilvania de sud - est.

În cadrul fiecărei zone forestiere s-a prevăzut funcționarea câte unei filiale, care să rezolve toate problemele de cercetare și de amenajare a pădurilor din zona respectivă și să urmărească generalizarea rezultatelor cercetărilor științifice în producție. În cadrul acestor filiale s-a prevăzut să funcționeze - ca subunități - stațiuni de cercetare și amenajare, profilate pe probleme specifice zonei. S-a prevăzut ca stațiilor de cercetare să li se asigure suprafețe de pădure, între 500 - 20000 ha fiecare, pentru a devenii unități model de gospodărire intensivă a fondului forestier din raza lor de activitate. Astfel, la suprafețele de pădure, aferente unor stațiuni de cercetare, neconstituite într-un ocol silvic, s-au dat în administrarea Institutului 6 ocoale silvice experimentale, după cum urmează: Ocolul Silvic Tomnatic, pe lângă Stațiunea de cercetări Câmpulung Moldovenesc, pentru gospodărirea, în principal, a pădurilor cu molid de rezonanță; Ocolul Silvic Vidra, pe lângă Stațiunea Focșani, pentru ameliorarea terenurilor degradate; Ocolul Silvic Săcele, pe lângă Stațiunea de cercetări Brașov, pentru gospodărirea pădurilor de amestec, de fag cu rășinoase; Ocolul Silvic Caransebeș, pe lângă Stațiunea Caransebeș, pentru gospodărirea pădurilor de fag; Ocolul Silvic Lechința, pe lângă Stațiunile Cluj și Bistrița, pentru gospodărirea pădurilor degradate din Transilvania și Ocolul Silvic Mihăești, pe lângă Stațiunea Mihăești - Argeș, pentru gospodărirea în principal a pădurilor de stejar (Tabelul 1).

Potrivit Legii nr. 2/1976, îndrumarea, controlul și coordonarea activității de cercetare și amenajare silvică la nivelul ramurii, precum și legătura cu organele ierarhice superioare se realizează de către Filiala Ștefănești - Ilfov din cadrul Zonei Câmpia Dunării - Dobrogea, care îndeplinește și atribuțiile de Institut cu personalitate juridică.

După anul 1990, Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice, intră în structura Regiei Naționale a Pădurilor păstrându-și patrimoniul. Cu toate criticile aduse de o serie de personalități științifice din Institut, vis-a-vis de apartenența acestuia la Regia Națională a Pădurilor, consider că opțiunea aleasă a fost bună.

Terenurile forestiere prevăzute în tabelele nr.1 și 2, date în administrația Institutului prin Legea nr. 2/1976, sunt protejate de Legea nr. 18/1991, republicată, art. 35 alin. (2), de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, art. 24 alin. (2), lit. h), de Legea nr. 633/2002, art. VI, publicată în Mon. Of., Partea I, nr. 896 din 10 / 12 / 2002 și Legea nr. 147/2004, art.223.

Consiliul de Administrație al Regiei Naționale a Pădurilor, în cursul anului 2004, prin încălcarea prevederilor legale de mai sus, a luat unele terenuri forestiere din administrarea Institutului (Tabelul 1) și date în administrarea unor direcții silvice.

Cumulat cu suprafața de pădure din tabelul 2 rezulta că, la 31 XII 2001, Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice avea în administrare un fond forestier în suprafață de 103 208 ha, suprafață evidențiată în SILV1 - EFF care, conform art. VI din Legea 633/2002 era obligatoriu să rămână definitiv în administrarea Institutului.

Legea nr. 633 din 7 decembrie 2002 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2002 pentru modificarea anexei nr. 1 la Legea nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare - dezvoltare din domeniul agricol-

turii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu - Sisești”, reprezintă de fapt o nouă Lege a Institutului de Cercetări și Amenajări Silvicultură, prin care i se reconferă personalitatea juridică și i se protejează patrimoniul existent. Din păcate personalitatea juridică a Institutului a rămas numai de jure și nu de facto, deoarece reprezentanții autorității publice centrale care răspunde de silvicultură din acea perioadă n-au promovat hotărârea de Guvern prin care să se consfințească noul act de naștere al ICAS, cu patrimoniul său cu tot. Dacă s-ar fi realizat acest deziderat n-ar mai fi fost posibilă diminuarea bazei materiale de către Consiliul de administrație al Regiei Naționale a Pădurilor, urmată de o serie de neajunsuri în activitatea de zi cu zi a ICAS.

Tabelul 1. Ocoalele silvice experimentale date în administrarea Institutului de Cercetări și Amenajări Silvicultură prin Legea nr. 2 / 1976 și considerate inalienabile prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102 / 2001, prin Legea nr. 633 / 2002, prin Legea 400 / 2003, prin Legea nr. 18 / 1991, republicată și prin Legea nr. 147 / 2004, (și a celor luate ulterior în mod ilegal din administrarea ICAS, prin hotărâri ale Consiliului de administrație al Regiei Naționale a Pădurilor).

Nr. crt.	Ocolul Silvic	Suprafața în ha, la 31.XII.2001	Suprafață retrocedată, cu încălcarea prevederilor legale *	Observații
1	MIHĂIEȘTI	15.276	1624	Rămasă în administrare ICAS
2	LECHINȚA	14.162	2055	Luată din administrarea ICAS
3	SĂCELE	20.310	-	Rămasă în administrare ICAS
4	CARANSEBEȘ	18.620	33	Luată din administrarea ICAS
5	VIDRA	17.550	2303	Luată din administrarea ICAS
6	TOMNATIC	15.341	195	Luată din administrarea ICAS
TOTAL		101.259	6210	

Tablelul 2: Suprafetele de padure, altele decât ocoalele silvice experimentale, date în administrarea Institutului de Cercetari si Amenajari Silvice prin Legea nr. 2 / 1976 si considerate inalienabile prin Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 102 / 2001, aprobata prin Legea nr. 400 / 2003, prin Legea nr. 18 / 1991, republicata, prin Legea nr. 633 / 2002 si prin Legea nr. 147 / 2004, parte din ele luate în mod ilegal din administrarea ICAS, prin hotarâri ale Consiliului de administratie al Regiei Nationale a Padurilor.

Nr. Crt.	Stațiunea de cercetare sau baza experimentală	Suprafața în ha, la 31.XII.2001	Observații
1	Hemeiuș - Bacău	50	Luată temporar din administrarea ICAS
2	Tulcea	472	Luată temporar din administrarea ICAS
3	Bărăgan	327	Luată temporar din administrarea ICAS
4	Cornetu	213	Luată temporar din administrarea ICAS
5	Ștefănești - Ilfov	513	Rămasă în administrarea ICAS
6	Târgu Mureș	179	Luată temporar din administrarea ICAS
7	Bazoș - Timiș	60	Luată temporar din administrarea ICAS
8	Craiova	20	Luată temporar din administrarea ICAS
9	Simeria - Deva	115	Rămasă în administrarea ICAS
TOTAL		1949	

5. CONCLUZII

Ocoalele silvice experimentale constituie o necesitate pentru cercetare silvică românească. Inzestrarea Institutului de Cercetări și Experimentări Forestiere cu ocoalele silvice experimentale a constituit și constituie principalul mijloc pentru integrarea rezultatelor cercetării științifice în producție. Conceptul de ocol silvic experimental și model în același timp este vechi (Marin Drăcea, în ICEF, 1941, 1946, 1948); Giurgiu, 2004, Ianculescu, 1986, 2005). El a fost oficializat, mai întâi, în Regulamentul de funcționare al Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră, aprobat de autorități și publicat în Mon. Of. nr. 194 / 1936. Argumentația de atunci era sintetizată astfel: „Dat fiind că pe de o parte amestecul administrației în instituția destinată cercetării științifice s-a dovedit ca peste tot dăunătoare, atât din punct de vedere formal, cât și tehnic, iar, pe de altă parte, că cercetarea științifică are nevoie de la început de mari investiții și apoi de sume mari de bani pentru continuitatea cercetărilor, cum și de suplețe a lucrărilor tehnice și administrative, aceste ocoale silvice experimentale trebuie să fie afectate Institutului de Cercetări, atât din punct de vedere tehnic, științific, admi-
228

nistrtaiv, cât și financiar" (Cuvânt forestier nr. 10 / 1939; Giurgiu, 2004).

Important este ca aceste ocoale silvice experimentale, să devină ocoale silvice model de gestionare a pădurilor, lucru reușit de numai o parte din acestea cum sunt ocoalele silvice Mihăești, Săcele, Tomnatic, Vidra, și parțial Lechința și Caransebeș (RNP, 2004, Giurgiu, 2004). De asemenea a scăzut interesul pentru introducerea în producție a rezultatelor cercetărilor științifice obținute de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice, uneori chiar și în propria rețea de baze materiale. Posibil, una din cauze să constea în sistarea emiterii de ordine sau decizii din partea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură sau Regia Națională a Pădurilor, pentru aplicarea în producție a rezultatelor cercetărilor științifice obținute anual de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice (Giurgiu, 2004).

Nădăjduim speranța într-un act de reparație morală în ceea ce privește patrimoniul Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice și cu o implicare mai eficientă a acestuia în realizarea de ocoale silvice experimentale model de gospodărire, utile pentru aplicarea pe scară largă, în producție, a rezultatelor cercetărilor, în toate pădurile țării, indiferent de forma de proprietate.

BIBLIOGRAFIE

- ANTONESCU, P., 1907, Rapoartele consulatelor austriece asupra condițiilor noastre forestiere din anul 1906. Revista Pădurilor, Tomul XXI, Seria III - Anul I, pp. 379 - 384
- DEMETRESCU, C. ILIE, 1946, ION IONESCU (de la Brad) și pădurile. Institutul de Cercetări Forestiere al României (ICEF), Seria II, Referate, Comunicări. Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului. Imprimeria centrala, 31 p.
- ELIESCU, GR., 1945, Cercetarea forestieră în legăturile ei cu practica silvică, Revista pădurilor, Anul 57, nr. 4 - 5, pp. 80
- GIURGIU, V., (sub redacția), 2000 Iuliu Moldovan precursor al silviculturii experimentale românești (1864 - 1935)
- GIURGIU, V., 2004, Aplicarea rezultatelor cercetărilor științifice în producție - deziderat sau realitate. Revista pădurilor, Editie speciala 1, pp. 10 - 13
- HEROIU, TR., (sub redacția), 1937 Ocolul silvic experimental, Cuvânt forestier, nr. 17, pp. 75
- IANCULESCU, M., 1986, Activitatea Institutului de Cercetări și Amenajări Silvice în perioada 1933 - 1983. In. Dezvoltarea cercetării științifice din domeniul silviculturii - 50 de Ani de la creare, ICAS, Seria II, Redacția Materiale de Propagandă Agricolă, București, pp. 5 - 17.
- IANCULESCU, M., 2004, Rezultatele cercetării științifice - deziderat sau realitate. Revista pădurilor, Editie speciala 1, pp. 17 - 20
- IANCULESCU, M., 2005, Ocoalele Silvice Experimentale - o necesitate pentru cercetare silvică românească. Sesiunea anuala de comunicări științifice. „Contribuția cercetării științifice la gestionarea durabilă a pădurilor României", ASAS, Bucuresti, 12 p.
- IONESCU DE LA BRAD, I. 1866, Agricultura română de la Brad, Bucuresti, 98 p.
- ILIESCU, A.M., 1888, Experimentașiuena forestieră, Revista pădurilor, Anul III, nr. 7, pp. 203 - 205
- ICEF, 1941, Dare de seamă asupra activității Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră în anii 1937, 1938, 1939. Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră Seria II, Referate, Comunicari, nr. 42, Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului. Imprimeria Centrala, Bucuresti, 66 p.
- ICEF, 1946, Dare de seamă asupra activității Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră în anii 1940, 1941, 1942. Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră Seria II, Referate,

- Comunicari, nr. 61, Monitorul Oficial si Imprimeriile Statului. Imprimeria Centrala, Bucuresti, 79 p.
- ICEF, 1948, Dare de seamă asupra activității Institutului de Cercetări și Experimentație Forestieră în anii 1943, 1944, 1945 și 1946. Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră Seria II, Referate, Comunicari, nr. 76, Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului. Imprimeria Centrală, București, 122 p.
- MUNTEANU, V., CÂRNU, 1887 Rolul experimentațiunii în silvicultură. Revista pădurilor, Anul I si II, nr. 7, Tomul I, pp. 214 - 220
- MUNTEANU, V. CÂRNU, 1887, Rolul experimentațiunii în silvicultură. Revista pădurilor, Anul I si II, nr. 7, Tomul I, pp. 232 - 238
- PAVELESCU, M.I., 1946, Iuliu Moldovan și Mihăieștii. O contribuție la istoricul experimentațiunii forestiere în România. Institutul de Cercetări Forestiere al României (ICEF), Seria II, Referate, Comunicari, NR. 66, Bucuresti, Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului, Imprimeria Centrala, 27 p.
- RNP, 2004, Raport privind controlul tematic asupra aplicării în producție a rezultatelor cercetării științifice desfășurate de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice, Manuscris, 14 p.
- POPOVICI, N.G., 1901, Libertatea de acțiune în silvicultură. Revista pădurilor, Tomul XV, Seria II - Anul V, pp. 6 - 12.
- RUSSESCU, D.R., 1905, Cestiunea împăduririlor artificiale în România. Atelierele grafice Socec - Societatea Anonima, Bucuresti, 588 p.
- RUSSESCU, D.R., 1939, Impădurirea artificială a câmpiilor lipsite de păduri și învățământul nostru silvic. Cuvânt forestier, pp 86 - 88.
- TANASESCU, M., 1889, Ocoalele silvice. Revista pădurilor, nr. 10, Anul IV, pp. 301 - 304
- TOMESCU, R., 2006, Contribuția profesorului Marin Drăcea la orientarea și dezvoltarea cercetării silvice în România. Almanahul Pădurii, Editura Snagov, pp. 8 - 12
- * * *, 1947, Legea nr. 173 / 1947 pentru reorganizarea Institutului de Cercetări Forestiere. Monitorul Oficial nr. 129 din 9 iunie 1947
- * * *, 1976, Legea nr. 2 / 1976 de aprobare a programului de măsuri pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976 - 2010.
- * * *, 1991, Legea nr. 18 / 2001 privind Legea Fondului Funciar. Monitorul Oficial, Partea I, nr. 37 / 1991
- * * *, 2001, Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 102 / 2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1 / 2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18 / 1991 și ale Legii nr. 169 / 1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18 / 1991, republicata. Monitorul Oficial, Partea I, nr. 350 / 2001
- * * *, 2002, Legea nr. 633 / 2002 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62 / 2002 pentru modificarea anexei nr. 1 la Legea nr. 290 / 2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare - dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu - Sisești". Monitorul Oficial, Partea I, nr. 896 / 2002
- * * *, 2002, Legea nr. 290 / 2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare - dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu - Sisești". Monitorul Oficial, Partea I, nr. 358 / 2002
- * * *, 2003, Legea nr. 400 / 2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102 / 2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1 / 2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18 / 1991 și ale Legii nr. 169 / 1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18 / 1991, republicata. Monitorul Oficial, Partea I, nr. 492 / 2003
- * * *, 2004, Legea nr. 147 / 2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78 / 2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 290 / 2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare - dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei

de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu - Sisești”. Monitorul Oficial, Partea I, nr. 435 / 2004